

М. І. Пришляк

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правознавства
Енергодарського інституту державного
та муніципального управління імені Р. Г. Хеноха
«Класичного приватного університету»

МЕХАНІЗМ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕДИЧНОГО ОБСТЕЖЕННЯ НАРЕЧЕНИХ В УКРАЇНІ: ПОНЯТТЯ ТА ЗАГАЛЬНИЙ АНАЛІЗ СКЛАДОВИХ ЕЛЕМЕНТІВ

Статтю присвячено з'ясуванню змісту механізму адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених. Здійснено аналіз схожих за змістом понять у різних їх варіативних сполученнях. Виокремлено та охарактеризовано систему елементів, що складають механізм адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених. Сформульовано авторське визначення поняття механізму адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених.

Ключові слова: охорона здоров'я, медична діяльність, механізм, адміністративно-правове забезпечення, медичне обстеження наречених.

Постановка проблеми. Останнім часом особливої актуальності набувають питання правового регулювання медичної діяльності. Проявами цього стали інтенсифікація нормативно-правової діяльності у сфері охорони здоров'я, вдосконалення організаційно-правових механізмів реалізації прав громадян у медичній сфері, поступове збільшення фінансування закладів охорони здоров'я, запровадження обов'язкового медичного страхування як альтернативи суто бюджетного фінансування галузі. Варто вказати, що значна роль у цих процесах належить саме адміністративному праву як провідній галузі публічного права України, норми якої забезпечують реалізацію прав громадян у публічно-правовій сфері взагалі та медичній сфері зокрема. Останнє є важливим із тих позицій, що медична діяльність як така містить поряд із приватно-правовими також і значну кількість публічно-правових аспектів. Саме тому на сьогодні відмічається посилення наукової активності у сфері адміністративно-правового забезпечення вітчизняної охорони здоров'я.

Одним із важливих питань, що потребує свого вирішення в контексті адміністративно-правового регулювання медичної діяльності, як видається, є забезпечення належних організаційно-правових умов здійснення медичного обстеження наречених, а звідси з'ясування по-

няття та змісту механізму адміністративно-правового забезпечення прав наречених на медичне обстеження; його складових елементів. Відсутність належної уваги до цієї проблематики, необхідність розроблення заходів, спрямованих на забезпечення та захист прав, свобод та законних інтересів наречених, зумовлює здійснення дослідження у цьому напрямку.

Мета статті – з'ясувати зміст механізму адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених, виокремити та охарактеризувати його складові.

Виклад основного матеріалу. Будь-яке право стає реальністю за наявності певних гарантій і механізмів його забезпечення [1, с. 81].

На сьогодні використання терміну «механізм» в юриспруденції є доволі поширеним явищем. У наукових працях найчастіше він зустрічається в таких словосполученнях, як «механізм правового регулювання», «механізм реалізації суб'єктивних прав», «механізм забезпечення реалізації суб'єктивних прав». Є й інші приклади такому використанню: «механізм правового впливу», «механізм правотворчості», «механізм управління» тощо. Така кількість зумовлює неоднакове за змістом їх розуміння. Досить неоднозначно в наукових колах підходять і до визначення поняття механізму забезпечення в різних його словосполученнях. Так, В.К. Колпаков, зосереджуючи увагу на механіз-

мі забезпечення правового режиму, сприймає його як частину режиму законності, що містить у собі: а) організаційно-структурні формування; б) організаційно-правові методи [9, с. 661]. Г.Г. Шмельова, даючи визначення юридичному механізму забезпечення прав людини, розглядає його як систему ефективних юридичних засобів реалізації, охорони і захисту прав людини [22, с. 49]. О.В. Негодченко під механізмом забезпечення прав і свобод розуміє систему способів і факторів, що забезпечують необхідні умови реалізації та захисту всіх основних прав і свобод людини [12, с. 9]. Я.В. Лазур вважає, що адміністративно-правовий механізм забезпечення прав і свобод громадян у сфері державного управління – це процес діяльності органів державного управління щодо створення належних умов реалізації, охорони та захисту прав і свобод громадян від протиправних дій шляхом виконання матеріальних і процесуальних юридичних засобів [11, с. 393]. У розумінні О.О. Ієрусалімової механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина представляє собою систему засобів, які є складовою частиною впливу елементів цієї галузі права на суспільні відносини та встановлювані її нормами гарантії реалізації цих прав (поновлення в органах виконавчої влади та суду, захист за допомогою адміністративної відповідальності та прокурорського нагляду) [7, с. 12]. Нам імпонує висновок, зроблений В.С. Шестак, стосовно того, що механізм адміністративно-правового забезпечення є засобом здійснення державно-владних повноважень під час адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, які виникають у відповідній сфері, що здійснюється уповноваженими на це державними органами з метою забезпечення функцій держави [21, с. 580]. Однак не можна погодитися з тим, що у своїй сукупності всі наведені різновиди формують комплекс державно-правових механізмів, який фактично і забезпечує функціонування правової системи держави. Відповідно, цілком обґрунтованим буде висновок, що явища, походження яких пов'язані з державою та які відіграють роль засобів здійснення управління певними сферами державного або суспільного життя, реалізуються через правові механізми за допомогою дій органів влади [14, с. 810]. З урахуванням викладеного під механізмом адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених слід розуміти певну

сукупність юридичних засобів, за допомогою яких уповноваженими на те органами держави здійснюється системне впорядкування організації медичного обстеження наречених з метою визначення стану їх здоров'я для профілактики захворювань, небезпечних для подружжя та їх нащадків.

Кожний механізм – це високоорганізована система, а будь-яка система має свою структуру. Система характеризується єдністю елементів, що перебувають у певних зв'язках і відносинах між собою, характеризують сутність об'єкта як ціле і відносно незалежне зовні явище. А структуру розглядають як визначений склад компонентів (елементів) об'єкта [8, с. 219]. Тому є всі підстави вказати на те, що лише ті з елементів, які за своєю спрямованістю та значенням здатні виконувати роль засобів впливу на певний об'єкт із метою забезпечення належного етапу його існування, варто включати до складу адміністративно-правового механізму забезпечення [14, с. 811]. Так, М.Д. Савенко вважає, що структуру механізму забезпечення прав і свобод громадянина становлять правові принципи, норми (юридичні гарантії), а також умови і вимоги щодо діяльності органів державної влади та їх посадових осіб [16, с. 74]. Для О.М. Дручек поняття механізму правового забезпечення обумовлено специфікою таких елементів, як сфера реалізації, зміст норм, засоби, способи, об'єкт, коло суб'єктів здійснюваного процесу упорядкування [5, с. 125]. Як систему взаємопов'язаних елементів – правових засобів, організаційних форм та методів діяльності відповідних державних органів, спрямовану на створення необхідних умов для реалізації прав і свобод людини, їх безпосередню охорону та захист, – сприймає механізм організаційно-правового забезпечення прав і свобод людини О.В. Негодченко [12, с. 16]. А.М. Колодій веде мову про такі елементи механізму забезпечення прав і свобод громадянина: норму права; правовідносини; акти безпосередньої реалізації прав і обов'язків; акти застосування норм права [17, с. 136]. В.В. Лазарєв вважає, що механізм адміністративно-правового забезпечення складається з таких його елементів: а) із системи адміністративно-правового регулювання, яка характеризує, з одного боку, складний суб'єкт регулювання та організацію взаємодії більш простих суб'єктів, з іншого, – сполучення демократії та організації, що виражається в характері та формах участі працівників у реалізації функцій

адміністративно-правового регулювання; б) із соціальних і особливо правових норм, за допомогою яких забезпечуються змістовність впливу і зв'язку в адміністративно-правовому регулюванні; в) зі способів визначення мети на основі пізнання організаційних процесів; г) із регулюючого процесу, який побудований на основі циклічної повторюваності таким чином, що його етапи послідовно змінюють один одного. При досягненні кінцевої точки кожного циклу підводиться підсумок, результатом якого є оцінка ефективності адміністративно-правового регулювання [19, с. 432].

Найбільш обґрунтованою слід вважати точку зору тих науковців, які при дослідженні юридичних механізмів виділяють у їх структурі два взаємопов'язаних елементи: правову основу (сукупність правових засобів) та інституційний блок (структура і діяльність відповідних органів, державно-владних інститутів) [20, с. 208].

Отже, є всі підстави для того, щоб розглядати механізм адміністративно-правового забезпечення як системне утворення, що має власну структуру. Погоджуючись у цьому з В.С. Шестак [21, с. 580], ми не відхиляємо й інше його припущення. До моментів, які визначають зміст досліджуваного механізму, В.С. Шестак вважає за можливе віднести такі: по-перше, в структурі механізму адміністративно-правового забезпечення знаходяться дві взаємопов'язані підсистеми (підсистема засобів впорядкування суспільних відносин та підсистема впорядкування державно-владних відносин), які в сукупності утворюють вказаний механізм; по-друге, в цілому, виступаючи як засіб реалізації державної влади щодо управління суспільними відносинами взагалі, цей механізм не виключає можливості його подрібнення, спеціалізації з метою якнайкращого забезпечення окремих однорідних груп суспільних відносин, які охоплюються конкретними функціями держави; по-третє, якщо допустити такий поділ загального механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації функції держави на окремі його видові механізми, то, відповідно, в їх межах кожна виокремлена підсистема має характеризуватися власним, особливим змістом, який визначається як об'єкт забезпечення.

Дослідивши складові елементи механізму адміністративно-правового забезпечення як загального родового явища, спробуємо дослідити складові частини механізму адміністративно-правового забезпечення медичного об-

стеження наречених. Правову основу такого механізму, на наш погляд, мають формувати нормативно-правові акти та правові акти індивідуальної дії. Однак основною складовою в структурі такого механізму слід вважати нормативно-правовий акт, роль якого є визначальною. У нашому випадку такими можуть бути закони та постанови ВР України, укази Президента України, постанови КМ України, накази МОЗ України, спільні накази МОЗ України та Національної академії медичних наук України тощо. І хоча відносини, пов'язані з медичним обстеженням наречених, підпадають під регулювання різних галузей права, стосовно створення умов для його проведення ключову роль відіграє саме адміністративне право з притаманними йому методами та способами правового регулювання. Як зазначив З.С. Гладун [4, с. 242], норми саме цієї галузі права є кількісно і якісно домінуючими, оскільки встановлюють правове регулювання найважливіших питань організації охорони здоров'я і надання медичної допомоги, в тому числі щодо створення й діяльності системи охорони здоров'я в цілому та її окремих ланок, медичних закладів та установ зокрема, щодо їх ліцензування та акредитації, закріплення прав людини і громадянина, зокрема пацієнтів у сфері охорони здоров'я; порядку надання медичної допомоги; проведення різноманітних медичних процедур і маніпуляцій, зокрема медичного огляду і медичного обстеження; видачі документів і розповсюдження інформації про стан здоров'я пацієнта; здійснення державного і громадського контролю в цій сфері тощо. Однак вбачається, що першочерговим завданням механізму адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених має бути впорядкування діяльності відповідних органів, яка зумовлена необхідністю створення належних для цього умов, а вже потім виконавчо-розпорядча діяльність таких органів має проявити себе в правовій регламентації порядку здійснення медичного обстеження наречених і всього із цим пов'язаного. На сьогодні повноваження виконавчо-розпорядчих суб'єктів адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених у залежності від їх правового статусу визначаються на рівні Конституції України та окремого закону (для КМ України) або ж в інших нормативно-правових актах (для МОЗ України, структурних підрозділів із питань охорони здоров'я обласних,

Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій).

У функціонуванні механізму адміністративно-правового забезпечення особливу роль відіграє правозастосовна діяльність державних органів, яка уособлює її діяльність щодо реалізації відповідних владних повноважень. Правозастосування стає необхідним тоді, коли для виникнення суб'єктивних прав і юридичних обов'язків наявності самої норми права недостатньо, і виникає потреба у виданні відповідними державними органами додаткових індивідуальних актів, що надають чинності механізму адміністративно-правового забезпечення. Завдання правозастосовної діяльності – продовжити загальне нормативне регулювання, що запрограмоване правотворчістю, з допомогою норм права [18, с. 194].

Особливість індивідуального акту державного управління полягає в тому, що він має індивідуальний характер, спрямований на вирішення конкретного питання із зазначенням конкретного адресата, має державно-владний характер і є обов'язковим для такого адресата, видається в односторонньому порядку і виступає в якості юридичного факту, що спричиняє виникнення, зміну, припинення адміністративних відносин. При цьому, як зазначає С.П. Рабінович, юридична практика виходить із того, що рішення-акти повинні мати форму офіційного письмового документа [15, с. 187]. За своєю сутністю індивідуальний акт застосування норм адміністративного права – це оформлене у вигляді індивідуального владного припису рішення суб'єкта публічної адміністрації з приводу оцінки конкретної життєвої обставини з точки зору чинних нормативних приписів [10, с. 208]. Їх різновидом слід вважати окремі укази та розпорядження Президента України, розпорядження Прем'єр-міністра КМ України, накази Міністра охорони здоров'я України, накази керівників структурних підрозділів із питань охорони здоров'я обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, накази керівників закладів охорони здоров'я тощо. Прикладами таких актів є укази про утворення робочих груп, розпорядження про призначення на посаду, про виділення коштів, рішення з питань взаємодії органів публічної влади між собою, управлінські рішення в медичних закладах, рішення з приводу дисциплінарної відповідальності лікарів, постанови про притягнення порушників до адміністративної відповідальності,

рішення за скаргами громадян тощо. Усі вони у своїй сукупності є невід'ємною частиною адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених України в їхньому системному зв'язку з відповідними нормативно-правовими актами в медичній сфері.

В юридичній літературі до актів застосування норм адміністративного права досить часто відносять адміністративний договір. У той же час він має особливу юридичну природу, що відрізняє його від інших форм правозастосування. По-перше, адміністративний договір може укладатися як на основі норм законів, підзаконних актів нормативного характеру, так і на основі та на виконання індивідуального адміністративного акта; по-друге, адміністративний договір може слугувати підставою для подальшого прийняття адміністративних актів, причому як індивідуального, так і нормативного характеру; по-третє, для реалізації деяких управлінських рішень на розсуд державно-владного суб'єкта може бути обраний адміністративний договір або адміністративний акт. Вибір того чи іншого правового управлінського засобу визначається на розсуд відповідного державного органу і залежить від багатьох об'єктивних і суб'єктивних факторів [10, с. 209].

На жаль, слід відзначити, що ця форма правозастосування фактично не використовується в механізмі адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених в Україні. Хоча, як відзначають науковці, адміністративно-договірне регулювання може слугувати найбільш прийнятним способом зняття суперечностей між публічними і приватними інтересами [10, с. 210].

Безумовно, суспільство зацікавлено, щоб юридичні норми досягали мети, визначеної під час їх видання. Отже, важливим є питання ефективності механізму адміністративно-правового забезпечення, яка продиктована, перш за все, дієвістю його складових елементів. Критерієм ефективності такого механізму слід вважати досягнення цілей, поставлених перед ним. Загальними для всіх випадків є визнання того, що цілями механізму адміністративно-правового забезпечення виступають:

а) унормування з допомогою юридичних засобів існуючих суспільних відносин;

б) стимулювання тих суспільних відносин, що вже існують і відповідають загальному інтересу суспільства; г) створення умов для виникнення і розвитку нових форм суспільних відносин.

Основними чинниками, що забезпечують ефективність механізму адміністративно-правового забезпечення, можна вважати такі: по-перше, відповідність вимог норм права рівню соціально-економічного розвитку суспільства. Досвід показує, що правові акти, як правило, із часом доопрацьовуються відповідно до реальних вимог соціально-економічного розвитку суспільства або повністю скасовуються; по-друге, рівень досконалості законодавства. Якщо в праві існує неузгодженість окремих норм, прогалини, а окремі норми не мають реальних санкцій, то все це суттєво впливає на рівень ефективності правового регулювання; по-третє, рівень правової культури громадян, сутність якої виявляється в тому, що всі суб'єкти суспільних відносин мають бути обізнані зі змістом правових норм, повинні чітко уявляти свої суб'єктивні права та юридичні обов'язки, неухильно дотримуватися їх [18, с. 295].

Основою будь-яких суспільних відносин є свідомо мотивована, викликана необхідністю задоволення конкретних потреб та інтересів індивіда чи суспільства в цілому стосовно реалізації свого права на здоров'я. А сприяння та забезпечення повної та своєчасної реалізації приватних і публічних інтересів у цій галузі – основне, першочергове завдання держави [13, с. 14].

Те, що інтерес у медичних правовідносинах є юридичним явищем, здатним бути врегульованим нормами й механізмами права, не викликає сумніву [3, с. 30].

Коли йдеться про інтереси, під ними, перш за все, розуміється прагнення досягнути певних благ або можливість певної поведінки. Охоронюваний законом інтерес є певною мірою узагальнюючою категорією, з якою пов'язуються всі інтереси, які не знайшли своє відбиття в суб'єктивних правах, але мають значення для кожного конкретного суб'єкта правовідносин при набутті певного матеріального або нематеріального блага. Отже, охоронюваний законом інтерес у медичній сфері – це усвідомлена суб'єктом права необхідність в отриманні певного матеріального/нематеріального блага або зміни правового статусу, що спонукають суб'єктів медичного права вчинювати конкретні дії чи, навпаки, утримуватися від них, які знаходяться в правовому полі і є незабороненими державою [3, с. 32].

Роль держави в задоволенні таких інтересів є визначальною особливо, якщо ці інтереси

співпадають із публічними. У зв'язку із цим доречно вести мову про правомірні очікування приватної особи від такої діяльності держави, як особливий різновид охоронюваних інтересів, що стосується певності, стабільності й незмінності її правового становища, яке виникає з актів публічної влади. Правомірність очікувань ґрунтується на існуючих у національному правопорядку презумпціях стосовно законності й дійсності юридичних актів, що приймаються органами й посадовими особами публічної влади [15, с. 190]. Таким чином, погоджуючись із С.П. Рабіновичем, необхідними передумовами виникнення правомірних очікувань приватних осіб слід визнати як формальні, так і матеріальні підстави. До перших належать дія юридичних актів, адресатом яких виступає відповідна приватна особа. До других – існування конкретних благ і прагнення особи до користування ними, яке одержує статус правомірного, власне легітимуються згаданими актами [15, с. 193].

Отже, юридичний пріоритет у питаннях захисту публічного інтересу має саме воля органів державної влади, яка, однак, насамперед підкорюється завданню захисту інтересів особи та населення країни в цілому [2, с. 39]. А тому необхідною і дуже важливою складовою частиною функціонування механізму адміністративно-правового забезпечення слід вважати саме діяльність органів державної влади (ВР України, Президент України, КМ України, МОЗ України, Міністерство охорони здоров'я Автономної Республіки Крим, інші центральні органи виконавчої влади, структурні підрозділи з питань охорони здоров'я обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій). Характер зв'язків держави і механізму правового забезпечення зумовлений нерозривним зв'язком, що існує між державою і правом. Саме держава здійснює через свої органи правотворчу, правозастосовну і правоохоронну діяльність. Тому діяльність державних органів є необхідною умовою функціонування механізму адміністративно-правового забезпечення. Під час здійснення такого забезпечення, як вважає Р.В. Ігоніна, зазвичай і виникають управлінські відносини, які значною мірою підпадають під ознаки виконавчо-розпорядчих, а їх реалізація переважно регулюється нормами адміністративного права [6, с. 139].

Висновки. Викладене дає підстави зробити висновок, що досліджуваний нами механізм адміністративно-правового забезпечення медично-

го обстеження наречених базується на правових нормах і передбачає у своїй структурі діяльність відповідних органів державної влади, уповноважених на створення відповідних для цього умов шляхом здійснення правотворчої, правозастосовної та правоохоронної діяльності. Такий механізм: по-перше, є засобом реалізації владних повноважень держави в цій сфері і за своєю суттю є управлінським; по-друге, необхідність у ньому зумовлюється публічно-правовим інтересом держави та суспільства; по-третє, є системним утворенням, що має власну структуру: правову основу (сукупність правових засобів) та інституційний блок (структура і діяльність відповідних органів, державно-владних інститутів); по-четверте, може розглядатися як виокремлена підсистема в структурі адміністративно-правового забезпечення охорони здоров'я в Україні; по-п'яте, характеризується власним, специфічним для нього об'єктом забезпечення.

Безпосередньо під самим механізмом адміністративно-правового забезпечення медичного обстеження наречених слід розуміти певну сукупність юридичних засобів, за допомогою яких уповноваженими на те органами держави здійснюється системне впорядкування організації медичного обстеження наречених із метою визначення стану їхнього здоров'я для профілактики захворювань, небезпечних для подружжя та його нащадків.

Список використаної літератури:

1. Барчук В. Права людини як головний об'єкт національної безпеки України / В. Барчук // Підприємництво, господарство і право. – 2002. – № 4. – С. 81–84.
2. Башкатова В. Публічний інтерес в адміністративному праві / В. Башкатова // Підприємництво, господарство і право. – 2013. – № 9. – С. 38–41.
3. Венедіктова І. Відбиття охоронюваних законом інтересів в інститутах медичного права / І. Венедіктова // Право України. – 2011. – № 11-12. – С. 30–37.
4. Гладун З. Зміст та особливості адміністративно-правових відносин у сфері охорони здоров'я населення / З. Гладун // Право України. – 2013. – № 10. – С. 241–248.
5. Дручек О.М. Поняття адміністративно-правового забезпечення прав, свобод та інтересів дитини органами внутрішніх справ України / О.М. Дручек // Форум права. – 2013. – № 2. – С. 123–128.
6. Ігонін Р.В. Система суб'єктів адміністративно-правового забезпечення функціонування судів загальної юрисдикції / Р.В. Ігонін // Право і суспільство. – 2015. – № 3. – С. 136–142.
7. Ієрусалімова І.О. Механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина : автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.07 / І.О. Ієрусалімова ; Ін-т законодавства Верхов. Ради України. – К., 2006. – 20 с.
8. Колодій А.М. Права людини і громадянина в Україні : навч. посіб. / А.М. Колодій, А.Ю. Олійник. – К. : Юрінком Інтер, 2004. – 336 с.
9. Колпаков В.К. Адміністративне право України: Підручник / В.К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 736 с.
10. Курс адміністративного права України : підручник / В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, І.Д. Пастух, В.Д. Сущенко [та ін.]. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 872 с.
11. Лазур Я.В. Поняття, сутність та елементи адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян у державному управлінні / Я.В. Лазур // Форум права. – 2009. – № 3. – С. 392–398.
12. Негодченко О.В. Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ: організаційно-правові засади : автореф. дис... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / О.В. Негодченко ; Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2004. – 36 с.
13. Пашков В. Проблеми державного регулювання правовідносин у галузі охорони здоров'я / В. Пашков // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 4. – С. 14–17.
14. Присяжнюк А.Й. Адміністративно-правовий механізм забезпечення економічної безпеки держави / А.Й. Присяжнюк // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 808–813.
15. Рабінович С. Охорона певності правового становища людини при скасуванні індивідуальних юридичних актів публічної влади / С. Рабінович // Право України. – 2015. – № 2. – С. 186–196.
16. Савенко М. Конституційний Суд і омбудсмен у державному механізмі захисту прав та свобод людини і громадянина / М. Савенко // Вісник Конституційного Суду України. – 2000. – № 1. – С. 72–77.
17. Теорія держави і права : навч. посіб. / [А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков та ін.] ; за заг. ред. С.Л. Лисенкова, В.В. Копейчикова. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – 368 с.
18. Лисенков С.Л. Теорія держави і права / С.Л. Лисенков, А.М. Колодій, О.Д. Тихомиров, В.С. Ковальський ; за ред. С.Л. Лисенкова. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – 448 с.
19. Теория права и государства / под ред. проф. В.В. Лазарева. – М. : Новый юрист, 1997. – 432 с.
20. Тодыка Ю.М. Конституция Украины, – Основной Закон государства и общества / Ю.М. Тодыка. – Х., 2001. – 382 с.

21. Шестак В.С. Механізм адміністративно-правового забезпечення реалізації культурної функції держави / В.С. Шестак // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 578–585.

22. Шмельова Г. Юридичний механізм забезпечення прав людини (загальнотеоретична характеристика) / Г. Шмельова // Право України. – 1994. – № 10. – С. 49–51.

Пришляк М. И. Механизм административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак в Украине: понятие и общий анализ составных элементов

Статья посвящена выяснению содержания механизма административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак. Осуществлен анализ похожих по содержанию понятий в различных их вариативных сочетаниях. Выделена и охарактеризована система элементов, составляющих механизм административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак. Сформулировано авторское определение понятия механизма административно-правового обеспечения медицинского обследования лиц, вступающих в брак.

Ключевые слова: здравоохранение, медицинская деятельность, механизм, административно-правовое обеспечение, медицинское обследование лиц, вступающих в брак.

Pryshliak M. I. The mechanism of administrative-legal support of the medical examination of the brides in Ukraine: the notion and a general analysis of the fundamental elements

The article is devoted to founding the content of the mechanism of administrative and legal support of the medical examination of the brides. The analysis of similar concepts in different variable combinations. Separate and defined the system elements that compose the mechanism of administrative-legal support of the medical examination of the brides. Formed the author's determination of mechanism of administrative and legal support of the medical examination of the brides.

Key words: health care, medical activity, the mechanism of administrative-legal support, medical examination of the brides.